

MARIA PONS TREURE LA POLS

Fer-se gran

ENS TORNEM a trobar amb les amigues. Avui, tan sols prenem un cafè i poca cosa més. La majoria de nosaltres té entre els seus propòsits, per poc ferm que sigui, el de perdre el pes que ha guanyat durant les festes.

Qui enceta la conversa és la Montse: "Comencem un altre any. El temps no corre, vola. M'adono de com de gran em faig perquè les trobades amb amics i parents han deixat de ser els batejos, comunions i bodes, per reunir-nos cada cop més al tanatori. Durant molts anys als funerals només hi feia cap de Pasqües a Rams. Ara, però, és cada dos per tres. Això és un no viure." La Nuri la talla en sec: "Ostres, nena, cada dia estàs més lúgubre! Jo si no fos per l'artrosi, que em deforma els dits de les mans, ni tan sols m'adonaria dels anys que tinc." La Maite la segueix: "Jo tinc osteoporosi i tant se me'n dona. És una malaltia que fa mal però no mata. Així que, posats a triar, ja m'està bé."

La Carme, foteta com sempre, continua la conversa: "Jo només m'adono dels meus anys quan us veig a vosaltres. Les vostres arrugues em fan parar esment en les que clivellen la meva pell, ja que quan em miro al mirall no me'n veig tan-

tes." "Que agradable que és, ella!", protesta la Berta, "però jo no puc dir pas res, perquè també ho noto en la cara d'aquells que fa anys i panys que no veig. A més, em passa una cosa força peculiar. Quan em trobo amb algú que fa molt de temps que no he vist, la meva visió es desdobla i veig dos cares, una vora l'altra, el del rostre que tenien abans i el que tenen ara." "D'això no se'n diu esquizofrènia?", interromp la Montse. "Calla, ruca! Això és memòria visual", assevera la Berta. La Roser pren la paraula: "A mi, sempre m'ha costat recordar el nom de la gent. Però, ara, ja comença a ser preocupant, és acabat de dir, acabat d'oferir. No els recordo ni un segon per salut." La Júlia segueix: "Doncs què voleu que us digui, jo si miro el DNI me'n vaig en un tres i no res al banc del si no fos. Però si no el miro, els meus passos em duen de cap al Big Ben." En escoltar-la exclamem totes alhora: "Quan hi vagis avisa que jo vinc, i jo, i jo, i jo, i jo. I jo, només faltaria!"

L'Emi somriu en sentenciar: "En un sospir hem passat del banc del si no fos al Big Ben. Ja és ben bé que tal com deia Juan Valera: Qui no us conegui, que us compri."

Quan em trobo amb algú que fa molt de temps que no he vist, la meva visió es desdobla i veig dos cares